

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zastoupené Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem se sídlem Joštova 4, Brno proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2006, č. j. OAM-757/VL-10-08-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 8. 2007, č. j. 60 Az 75/2006 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu, ve znění účinném do 31. 8. 2006).

Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně v roce 2002 odcestovala do České republiky na turistické vízum s úmyslem zde pracovat a vydělat peníze na úhradu dluhu, neboť jí vyhrožoval věřitel. Rozhodnutím Policie České republiky, oddělení cizinecké policie v Jablonci nad Nisou ze dne 23. 6. 2006 jí bylo uděleno správní vyhoštění na dobu tří let. Následně žalobkyně požádala o azyl, protože dluh dosud nesplatila a nechtěla se tak ještě vrátit do země původu. O azyl přitom nepožádala dříve, protože o této možnosti nevěděla. Žalovaný tedy postupoval správně, pokud na takto zjištěný skutkový stav aplikoval § 16 odst. 2 zákona o azylu. Žalobkyně totiž vstoupila do azylového řízení až poté, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění, a to s cílem vyhnout se jeho realizaci. Přitom netvrdila, že by žádost o udělení azylu nemohla podat dříve pro objektivní překážky a je zřejmé, že pokud by nebyla zadržena policií, nepožádala by o azyl vůbec. Dále soud neshledal, že by ve správním řízení došlo k vadám. K námitce nevztažení překážek vycestování pak uvedl, že důvodným zamítnutím žádosti podle § 16 odst. 2 zákona o azylu žalovaný vyčerpal celý předmět řízení o této žádosti. Rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu není rozhodnutím o neudělení azylu ve smyslu § 28 zákona o azylu a žalovaný tak nebyl povinen o překážce vycestování podle § 91 zákona o azylu rozhodovat.

Rozsudek žalobkyně (dále též stěžovatelka) napadla kasační stížností. Zopakovala důvody, pro něž odcestovala ze země původu a namítla, že jak ve správním řízení, tak i v řízení před soudem výslovně uváděla, že o možnosti požádat o azyl nevěděla a dozvěděla se o ní teprve v souvislosti s řízením o správním vyhoštění. Pro neznalost jazyka a neschopnost orientace v českém právním prostředí nebyla o existenci zákona o azylu informována. O azyl tedy nepožádala z objektivních důvodů. Skutkový stav tak neodůvodňoval zamítnutí žádosti podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Ačkoli na tyto skutečnosti žalobkyně poukazovala již v žalobě, krajský soud se s těmito námitkami nevypořádal. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

K samotným důvodům kasační stížnosti se podává, že otázkou zjišťování a hodnocení skutkového stavu při zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu [§ 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ve znění účinném do 12. 10. 2005], a mírou následného soudního přezkumu postupu žalovaného se zdejší soud zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz. Podmínky pro aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu pak soud vymezil v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, www.nssoud.cz, publ. též pod č. 1724/2008 Sb. NSS.

Otázka orientace cizinců – perspektivních žadatelů o azyl v právním řádu České republiky a jejich informovanosti o možnosti požádat o azyl pak byla předmětem např. rozsudku tohoto soudu ze dne 29. 3. 2006, č. j. 1 Azs 71/2005 - 47, www.nssoud.cz. K tomu je třeba uvést, že krajský soud se s námitkou nevědomosti žalobkyně o možnosti požádat o udělení azylu zabýval, přičemž shledal, že tato byla subjektivní, nikoli tedy objektivní překážkou pro dřívější podání žádosti o udělení azylu. Vedle toho nutno poukázat na pohovor k žádosti o udělení azylu, při němž žalobkyně výslovně uvedla, že o možnosti požádat v České republice o azyl věděla také od krajanů (viz odpověď na otázku č. 38 protokolu ze dne 3. 7. 2006).

Lze dodat, že kasační soud neshledal ani žádné pochybení krajského soudu tak výrazné intenzity, o němž by bylo možno se důvodně domnívat, že zapříčinilo odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by způsobilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2009

JUDr. Marie
Žiřková
předsedkyně
senátu